

του. Περιφρονῶν τοὺς μύθους τοῦ Ρωμικικοῦ Ἱερατείου ἐγένετο ὁ ἐνθερμος ἀπόστολος τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἐκείνης ἣν ὁ Χριστὸς καὶ οἱ μαθηταὶ του ἐννοοῦν. Ἑλληνιστὴς διακεκριμένος ὁ ἀββᾶς Alta, μετέφρασε τὸν Ἅγιον Παῦλον ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ κειμένου, διαφέροντος ἐκείνου, ὅπερ ἐξεδόθη ἐκ τῶν πιεστηρίων τοῦ Βυτικανοῦ. Τὸ τελευταῖον ἔργον του «Ὁ Χριστιανισμὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ τῶν τοποτηρητῶν του» φανερώνει μίαν βυθεῖαν φιλοσοφίαν καὶ μίαν αὐστηρὰν κριτικὴν τῆς στάσεως τῶν Παπῶν ἀπέναντι τῆς Χριστιανωσύνης. Ὁ συγγραφεὺς συμπεραίνει ὅτι ἀληθὴς πάπας εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις κατευθύνει τὸν Χριστιανισμὸν πρὸς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ βίαν.

Ἄλλος συγγραφεὺς θεωρητικῆς ἀξίας, εἶνε ὁ δόκτωρ Λουκιανὸς (Graux). Τὰ τρία ἔργα του «Reincarné», «Hauté», «Inritié» βασίζονται ἐπὶ ἀσφαλῶν ἀποδείξεων τοῦ συνόλου πνευματικιστικῶν φαινομένων σοφῶς συνδεδεμένων καὶ ἐμφανιζομένων ὑπὸ τύπον ὑποτάσσοντα καθὲς πνεῦμα, τὸ ὅποσον ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πίστιν. Ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἔργων αὐτῶν διανοίγει ὀρίζοντας ἀπεράντους εἰς μελέτην πάντοτε ἐπωφελεῖ, ὁδηγοῦσαν τὴν καρδίαν

καὶ τὸ πνεῦμα πρὸς τὸν ἀλτρουισμόν καὶ τὴν ἀδελφότητα.

Νέα ἔργα ἐξεδόθησαν ἄρτι :

Ἡ «Μυστικὴ ἐπιστήμη» τοῦ Henri d'Urville, περὶ ἧς θὰ γράψωμεν εἰς τὰ προσεχῆ χρονικά.

«Ζῶντες καὶ νεκροὶ» τοῦ Henri Regnault.

«Ἡ γκαρσὸν» τοῦ Βίκτωρος Μαρκερίτ, ἡ ὁποῖα διήγειρε μεγάλην πολεμικὴν.

«Pitaluque» καὶ «Pierre de Lune» τοῦ Μαρκέλλου Μιλλέ, ἔργον πρωτότυπον μετρίοφρονος ποιητοῦ.

Ὁ Paul Brulat ἐπικυρεῖ τὴν ἀξίαν του εἰς τὸ ψυχολογικὸν μυθιστόρημα του «Ὁ ἀστὴρ τοῦ Ἰωσήφ».

Πολυάριθμοι εἶνε οἱ ποιηταί, οἱ ὅποιοι ἀξιοῦν εὐρυτέραν θέσιν εἰς τὰ γράμματα. Ἐξερχόμενοι ἐκ τοῦ σκιώφωτος ἐνθα μετριοφρονῶς κρύπτονται, θὰ δυνηθοῦν νὰ ἐκχύσουν πνευματικούς θησαυρούς, τοὺς μόνους ἀληθινούς παράγοντας πάσης προόδου καὶ πάσης ἐξελίξεως.

ARY RENÉ-D'YVERMONT

Directeur d' «Isis».

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη τιμᾶται ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τῶν ἐκάστοτε ἐρχομένων Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων αὐτῆς, ἀπὸ τε ἡθικῆς καὶ ὕλικῆς ἀπόψεως.

Ὁ κ. Ὀδυσσεὺς Λάππας ἔκαμε τὴν πρώτην ἐμφάνισίν του ἐν Ἀμερικῇ εἰς Σικάγον μετὰ τῆς πρώτης σοπρᾶνο Νόζα Ρέιτσα καὶ τοῦ συμπαθοῦς βαρυτόνου μακ κ. Νικολάου εἰς τὸ ἔργον τοῦ Puccini «The girl of the Golden west». Ὡς αὐτοὶ καὶ ἡθοποιοὶ ὁ κ. Λάππας ἔσχεν ἕνα ὑπέροχον θρίαμβον.

Περὶ τοῦ κ. Λάππα καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ἀξίας αὐτοῦ ἔχουσι γραφῇ πολλὰ ἀπὸ ὅλον σχεδὸν τὸν παγκόσμιον τύπον καὶ ἀπὸ εἰδικούς μεγάλης ἀξίας καὶ κύρους, καὶ ἰδίως ἀπὸ Ἀγγλοὺς καὶ Γάλλους. Οἱ «Times» τοῦ Λονδίνου ἔγραψαν ὅταν ὁ Λάππας κατὰ τὸ 1919 ἔπαιξεν εἰς τοὺς «Pagliacci» ὅτι ἀπέδωσε τὸν τελειότερον τύπον, μὴδὲ αὐτοῦ τοῦ Καροῦζο ἐξαιρουμένου.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἐφημερὶς «The Chicago Daily News» ἔγραψεν ἤδη: Οἱ πνεύμονες τοῦ νεαροῦ ἑλλήνος ὑψίφωνου Λάππα φκίνεται πῶς εἶναι κατασκευασμένοι ἀπὸ χάλυβδα καὶ δὲν φοβοῦνται κοθόλου. Οἱ Σικαγιανοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ εὗρουν κκατλληλότερον διὰ τὸν ρόλον τοῦ Dick Johnson».

Ὁ δεῦτερος θρίαμβος τοῦ διαπρεποῦς καλλιτέχνου μας ἐγίνε εἰς Νέα Νὺρκην εἰς τοὺς «Παληάτσους», «Λουίζαν» καὶ εἰς τὴν «Κόρην τῆς χρυσῆς Δύσεως» τοῦ Puccini. Οἱ τεχνοκρίται τῆς Νέας Ὑόρκης τὸν ἀποκαλοῦν διάδοχον τοῦ Καροῦζο. Ἡ ἐφημερὶς «The Globe» κρίνει ὡς ἐξῆς: «Ὡς Canio ὁ Ὀδυσσεὺς Λάππας μᾶς ἔδειξε ὅτι ἔχει μεγάλην δραματικὴν τέχνην. Τὴν μουσικὴν τὴν ἀπέδωκε θαυμασίως καὶ ἐπευφημήθη ὑπερβολικῶς». Τὸ «Morning Telegram» κρίνει: «Ἡ νεότης τοῦ κ. Ὁδ. Λάππα προσέδωκε εἰς τὸ ἔργον «Louise» ὡς Julien τὴν ἀπαράκλιτον ζωτικότητα ποῦ ἐχρειάζετο, διὰ νὰ δείξῃ ἄρ' ἐνὸς τὴν Τέχνην του καὶ καταστήσῃ τὸ ἔργον πραγματικόν. Ἡ φωνή του ἦτο τοιαύτη ὥστε νὰ μὴ ἐπισκιάζεται ἀπὸ τὴν ἀρχήστραν, αἱ δὲ ἐρωτικαὶ σκηναὶ δὲν ἀφῆκαν κανέναν ποῦ νὰ μὴ εὐχαριστήσουν.»

★

Εἰς τὸ Town hall ἐδόθη ἡ δευτέρα ἐπίσημος συναυλία τῆς Ἀττικῆς χορωδίας Νέας Ὑόρκης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς κ. Καμηλιέρη. Ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης ἐπέδειξε ἐξαιρετικὴν τέχνην ὡς διευθυντῆς καὶ ὡς συνθέτης. Ἡ ὑψίφωνος κ. Λουέλλα Μέλουις ἐτραγοῦδῃσε κατὰ τὴν μου-

σικήν ταύτην ἐστὴν ἐκλεκτὰς μονοδίαις μετὰ γλυκύτητα καὶ χάριν. Ἡ «Λαϊκὴ Χορωδία Νέας Ὑόρκης» εἰσέρχεται εἰς τὸ ἕκτον ἔτος τῆς ὑπάρξεώς της καὶ ὑποστηρίζεται μεγάλως ἀπὸ τοὺς φιλομούσους Ἀμερικανούς καὶ Ἕλληνας. Ὁ κ. Καμηλιέρης μετὰ τῆς μεγάλης χορωδίας του ἐσημείωσε μὴ ἀληθινὴν δύνανται εἰς τὰ χρονικὰ τῆς καλλιτεχνικῆς κινήσεως τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς.

*

Τὸ Ἑλληνικὸ Μπαλλέτο ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ ζεύγους Κανέλλου ἔδωσε νέας παρεκτασεις. Τὸ πρόγραμμά του ἐπλουτίσθη με νέας μουσικὰς συνθέσεις, με πρωτότυπους φωτισμούς, νεωτεριστικὰ σκηνοθεσίαις καὶ νεωτέραις χορογραφίαις με χορούς διευθετημένους καὶ κηλοδουλεμένους με τὴν σύγχρονον χοροδραματικὴν τέχνην ἐπάνω εἰς ἑλληνικὰς ἱστορικὰς σκηνὰς με Δηματικὰ ἄσματα καὶ Νεοελληνικὰς συνθέσεις Σχμάρα, Κηλομοίρη, Ληυράγκα, Λημπελέτ, ὡς καὶ διαφόρων περιφρήμων Εὐρωπαϊκῶν μουσικοσυνθετῶν.

Τὰ κυριώτερα χορευτικὰ ἔργα τοῦ Ἑλλ. Μπαλλέτου εἶναι τὰ ἑξῆς: Ὁ χορὸς τοῦ Σατύρου τῆς Ἀρχαίας μετὰ μουσικὴν Μπετόβεν, μία πρωτότυπος Βυζαντινὴ χοροπαντομίμα «Ἡ νύμφη τοῦ Αὐτοκράτορος» με Θρακικὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ Βυζαντινὰς μελωδίαις, «Τὸ πελώριον Φρυγικὸν Μῆλον» χορὸς Βυζαντινὸς καὶ αὐτὸς με ποικιλίαν σκηνηκῶν καὶ κωμικῶν χορευτικῶν κινήσεων ἐμπνευσμένος ἀπὸ ἑνα Βυζαντινὸ παραμῦθον. Μεταξὺ ἄλλων κλασικῶν

χορῶν ἐδόθησαν καὶ Νεοελληνικαὶ σκηναὶ καὶ χοροὶ ποὺ ἐκφράζουν ὅλην τὴν λεβεντικὴν καὶ χαρὰν τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ

Ὁ νεοαφικθὴς ἐκ Λονδίνου καὶ Παρισίων Ἕλληνας καλλιτέχνης κ. Ε. Ἰωαννίδης ὠργάνωσε ἐκθεσιν τῶν ἔργων του εἰς τὸ σπουδαστήριον του ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Πολλοὶ ὁμογενεῖς καὶ φιλέλληνες Ἀμερικανοὶ ἐπεσκέφθησαν τὸ ἀτελιὲ τοῦ κ. Ἰωαννίδου ὅπως θαυμάσωσι τὴν τέχνην του. Ἦτο πράγματι ἕνας πολυτός πινάκων σχεδία, τοπιεῖα, σπουδαί, προσωπογραφίαι ἐκτελεσμένα ὅλα με εἰλικρίνειαν, εὐχέρειαν, ἀπλότητα καὶ χλιδὴν χρωμάτων. Ἄν ἔπρεπε κανεὶς νὰ κρίνῃ γενικῶς περὶ τῶν διαφόρων ἔργων του εἶναι ὅτι ὁ κ. Ἰωαννίδης προτιμᾷ ἀκόμη νὰ μένῃ δεσμευμένος στὸ θαυμασμὸ τοῦ πρὸς τὸν Ἀκαδημαϊσμόν. Χωρὶς ὑπερβολὴν, ὁ κ. Ἰωαννίδης εἶναι ἕνας δυνατὸς προσωπογράφος.

*

Ὁ νεκρὸς Ἕλληνας καλλιτέχνης κ. Δ. Τριφύλλης ἐξέθεσε τὰ ἔργα του εἰς τὴν Swiets Gallery ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Μία προσωπογραφία «Ἡ μαρκησία Ἀμπερτίνη» ἔργον τοῦ κ. Τριφύλλη κοσμεῖ τὴν Πινακοθήκην τοῦ Καναδᾶ.

Με ὅλον τὸ ἐπικρατικὸν ρεῦμα τῆς Καλλιτεχνίας ἐν Ἀμερικῇ καὶ τὴν ἐπίδρασιν ὅλων σχεδὸν τῶν καλλιτεχνικῶν κέντρων ἀπὸ τοὺς modernists καὶ impressionists ὁ κ. Τριφύλλης ἀκολουθεῖ ἀκόμη πιστῶς τὸ Academic style.

B. ΚΑΝΕΛΛΟΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Ἐπὶ τέλους ἐλύθη καὶ ἐν ἄλυσιν ἕως τώρα ζήτημα. Τὸ Ἡμερολογιακόν. Πρὸ τριῶν δεκαετηρίδων διὰ μακρᾶς μελέτης*) καὶ τῇ 1915 εἰς τὰς «Ἀθήνας» κατέδειξε τὴν ἐπιείγουσαν ἀνάγκην τοῦ προσανατολισμοῦ πρὸς τὴν ἐπιτημονικὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἡ ἀδιαφορία τοῦ Κράτους ἤτο πάντοτε κλασική. Πολλοὶ νομίζουν ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον προηγοῦνται ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων κατὰ 13 ἡμέρας. Τοῦναντίον, ἡμεῖς προστρέχομεν τῶν Καθολικῶν ἔχοντες περίσσευμα 13 ἡμερῶν, τὸ ὁποῖον βαθμίδον ἡῶν.

Πρῶτος ὁ Ἕλληνας ἀστρονόμος Νικηφόρος Γρηγοράς τῇ 1325 ὑπέδειξε τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο αὕτη, ἵνα μὴ παρεξηγηθῇ ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν. Τῇ 1582 ὁ Πάπας Γρηγόριος διέταξε τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ. Ἡ διαφορὰ ἀνῆρχετο τότε εἰς 10 ἡμέρας. Τὸ Γρηγοριανὸν ἐφήρμοσαν ἀμέσως ἡ Ἰταλία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Πορ-

τογαλία. Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1583 τὸ παρεδέχθησαν ἡ Πρωσσία, ἡ Ἑλβετία. Τῇ 1586 ἡ Πολωνία, τῇ 1587 ἡ Οὐγγαρία. Ἡ διόρθωσις ὑπὸ τῶν ἄλλων Κρατῶν ἡργοπόρησε. Τὰ προτεσταντικὰ κράτη τῆς Γερμανίας μόλις τῇ 1700 τὸ ἀποδέχθησαν, καθὼς καὶ ἡ Δανία. Ἡ Σουηδία τὸ ἐφήρμοσε βαθμιαίως μετὰ τὸ 1700 καὶ 1740 παραλείψασα τὴν ἐμβόλιμον ἡμέραν ἑνδεκα διέκτων ἐτῶν. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Βόρειος Ἀμερική τὸ παρεδέχθησαν τῇ 1752, ἡ Ἰαπωνία τῇ 1872, ἡ Κίνα τῇ 1912, ἡ Βουλγαρία τῇ 1915, ἡ Ρωσσία τῇ 1917, ἡ Σερβία καὶ ἡ Ρουμανία τῇ 1919. Τῇ 1917 ἡ Τουρκικὴ Βουλὴ ἀπέδεξε τὸ Γρηγοριανόν ὡς γνωστὸν, οἱ Μωαμεθανοὶ ἔχουν σεληνιακοὺς μῆνας, μετὰ διαφορὰν ἐνὸς ἔτους ἀνὰ 36 ἔτη!

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐτήρησε ἐν τῇ ζητήματι τοῦτο συντηρητικὴν στάσιν. Ἠδιαφόρησε πρὸς τὴν ἀστρονομίαν καὶ ἐξηκολούθησε ὑπολογίζουσα σφαλῆρας. Τὸ δύσκολον ἦτο ὁ κανονισμὸς τῶν ἐορτῶν, διὸ καὶ ἡ ἐγχείρησις τῶν 13 ἡμερῶν ἀνεβάλλετο.

Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε τὸ Γρηγοριανὸν δὲν εἶναι ἐντελὲς ἀκριβές. Ἐν Ἀμερικῇ δὲ προτείνεται νέα διόρ-

*) Περιοδικὸν «Φύσις», ὑπὸ τὸν τίτλον «Χρόνιον περίσσευμα» 1891.